

DER HVOR MAGIEN BOR

CATO THORSEN

DER HVOR MAGIEN BOR

Cato Thorsen - November 2024

En vinternatt våkner Alma av et svakt lys på rommet sitt. Midt på gulvet står en liten, glitrende kiste – og inni den ligger en billett. En billett til et sted hun trodde bare fantes i eventyrene: Nordpolen. Snart befinner Alma seg om bord på det magiske juletoget, sammen med den sprudlende alven Lill og den snille, klønete dvergen Bombo. Toget farer gjennom stjerner, nordlys og snøstormer, helt frem til Julenissens by – et sted fullt av latter, varme og hemmeligheter. Men ikke alt er som det skal være. Julens hjerte, den store krystallen som holder magien levende, har begynt å miste lyset sitt. Barna i verden har sluttet å tro – og uten tro, finnes ingen jul. For å redde magien må Alma finne svaret på et spørsmål ingen har klart før: Hvor bor egentlig magien? Bli med på et storslått juleeventyr fullt av vennskap, håp, og troen på det gode. Et hjertevarmt eventyr som minner oss alle om at magien aldri forsvinner –den bare venter på at vi skal tro på den igjen.

Snøen hadde lavet ned i tre hele dager. Den lå tykk og tung på takene, på gjerdene og på grantrærne som sto stille som sovende kjemper. Hele verden så ut som den var pakket inn i et teppe av hvitt. Inne på rommet sitt satt Alma og så ut vinduet. Hun pleide å elske snø. Hun pleide å hoppe i den første snøhaugen og lage engler med armer og bein. Men i år føltes alt... annerledes. Hun pustet på vinduet så det ble dugg, og tegnet et lite hjerte med fingeren. – Jeg vet ikke hva jeg ønsker meg til jul, hvisket hun. – Ikke i år. Ute danset snøfnuggene som små stjerner. Men selv om det glitret og blinket, føltes det ikke som ekte magi. Mamma ropte fra stua: – Alma! Skal du hjelpe meg med pepperkakene? – Snart, svarte hun og så på vinduet igjen. I vinduet kunne hun se sitt eget speilbilde – en jente med mørkt hår, ullgenser og tanker som virvlet like mye som snøen utenfor. Julen pleide å være hennes favorittid. Lysene. Lukten av kanel. Sangen om bjeller som ringer. Men denne desemberen kjentes det som om alt bare gikk i ring, uten at noe spesielt skjedde. Kanskje hun var blitt for stor for magi. Kanskje den bare fantes når man var liten. Hun sukket, reiste seg og gikk bort til sengen. Der lå favorittbamsen, Snøfnugg, med en liten rød sløyfe rundt halsen. Hun klemte den. – Hva tror du, Snøfnugg? Finnes magi fremdeles? Bamsen svarte ikke, selvfølgelig. Men akkurat da hørte hun et svakt pling. Hun snudde seg. Lyden kom fra hjørnet av rommet. Midt på gulvet, mellom skrivebordet og kommoden, sto noe hun aldri hadde sett før. En liten kiste. Den var ikke større enn en skoeske, men den glitret som gull i lyset fra adventsstjernen. På lokket var det risset inn mønstre – små snøkrystaller og stjerner som så ut som de beveget seg, selv om kisten sto stille. Alma ble stående og stirre. Hun gikk forsiktig nærmere. Hun kunne høre et svakt klirr, som om det var noe inni den som ventet. På lokket sto det skrevet med snirklete bokstaver: Til Alma. Åpnes bare når snøen føles tom. – Hva i all verden... hvisket hun. Hun satte seg på kne og løftet lokket. Inni lå det

et kort. Et lite, glitrende kort som lyste svakt i mørket. Hun tok det forsiktig opp og leste: Juletoget til Nordpolen Avgang: Når hjertet ditt er klart. Alma stirret. Et tog? Til Nordpolen? Hun så seg rundt. Dette måtte være en spøk. Kanskje fra mamma? Men mamma kunne da ikke få en kiste til å dukke opp midt på gulvet? I det samme glitret kortet igjen. En svak tone fylte rommet – som om tusen små klokker sang på én gang. Utenfor hørtes et lavt tut, langt borte. Så ett til. Og ett til – nærmere denne gangen. Alma løp til vinduet. Gjennom snøfallet kunne hun skimte et lys. Først trodde hun det var en bil. Men så så hun noe hun aldri ville glemte: Et tog. Et tog av sølv og gull, som suste lydløst over snøen. Røyken fra skorsteinen var som stjernestøv, og hvert vindu lyste som en liten sol. Toget stoppet rett foran huset hennes. Døren på den første vognen åpnet seg med et lite klikk, og ut kom en bitteliten jente – ikke større enn en dukke. Hun hadde grønn jakke, røde hansker og en hatt som glitret som frost. Hun så rett opp på Alma i vinduet og vinket. – Alma! ropte hun med en klar, lys stemme. – Jeg heter Lill! Er du klar for reisen? Alma frøs. Reisen?– Jeg... hvilken reise? – Til Nordpolen, selvfølgelig! svarte Lill og lo. – Toget venter ikke! Alma stirret ned på kortet i hånden. Det lyste enda sterkere nå. Hun kjente hjertet banke fortere. – Dette må være en drøm, sa hun. Men da hun blunket – sto Lill plutselig på vinduskarmen. – Ikke drøm, sa hun og smilte. – Bare magi. Og før Alma rakk å svare, drysset litt stjernestøv fra Lills hansker – og hele rommet ble fylt av lys. Lyset som fylte rommet glitret i alle farger – blått, rosa, grønt og sølv. Det snurret rundt Alma som en dans av snøfnugg og stjerner. Så, plutselig, ble alt stille. Lill sto fortsatt på vinduskarmen, og snøfnuggene la seg forsiktig i håret hennes. – Sånn, sa hun fornøyd og børstet av jakken sin. – Nå kan du se meg ordentlig. Alma stirret. – Du er... du er en alv! – Jepp! sa Lill og nikket, så den lille hatten hennes nesten falt av. – Togonalv. Førsteklasse. Hun holdt opp en liten fløyte som skinte i sølv. – Jeg passer på at

alle som skal med, kommer tidsnok. – Med... hvor da? spurte Alma forsiktig, selv om hun visste svaret. – Til Nordpolen, selvfølgelig! sa Lill og lo så det klang som små bjeller. – Toget går om nøyaktig... Hun så på et lite lommeur som hun trakk frem fra jakken. – To minutter og ni sekunder. – Men jeg kan jo ikke bare dra! sa Alma. – Jeg må si fra til mamma, og– – Tiden går annerledes på juletoget, avbrøt Lill og blunket. – Når du kommer tilbake, vil det være som om du aldri dro. Ikke ett sekund senere. Alma nøyte. Hun så på den glitrende kisten på gulvet, på billetten i hånden – og på Lill, som sto der med øyne som stjerner. Kanskje... kanskje var dette akkurat det hun hadde ønsket seg, uten å vite det. – Hva skjer hvis jeg sier ja? spurte hun lavt. – Da får du se, sa Lill og smilte. – Men du må tro. Magien virker bare hvis du tror. Alma tok et dypt pust. Hun klemte billetten hardt i hånden og nikket. – Jeg tror. – Perfekt! sa Lill og slo ut med armene. – Da går vi! Hun løftet fløyten og blåste en myk tone – og med ett flommet stjernestøv ut av den. Vinduet åpnet seg av seg selv, og en mild vind blåste inn. – Kom igjen! ropte Lill og hoppet ut. – Men jeg... jeg kan jo ikke fly! ropte Alma etter henne. – Ikke ennå, nei, lo Lill. – Men det ordner vi! Hun kastet et lite dryss av glitrende støv mot Alma, og alt ble varmt og lett. Alma kjente det som om hun fløt. Hun tok et skritt – og plutselig svevde hun ut av vinduet, ut i den stille, snødekte natten. Utenfor var alt forvandlet. Snøen glitret som diamanter, og luften var så klar at stjernene så ut som de kunne plukkes ned. Der, midt på engen foran huset, sto juletoget. Det var enormt. Lokomotivet var av mørk bronse med gullhjul som snurret uten å lage et eneste spor i snøen. Vognene var pyntet med kranser, røde bånd og små lanterner som blinket som lysende hjerter. Et skilt over døren lyste: Det magiske juletoget – Nordpolen neste! – Velkommen om bord! ropte Lill og gjorde en liten piruett. Hun hoppet ned på snøen og løp mot toget med små raske skritt. Alma fulgte etter, føttene hennes laget ikke fotspor i snøen – som om hun gikk på et teppe av lys.

Ved døren sto en dverg med et stort skjegg og en enda større hatt. Han så på Alma med et lurt smil. – Ah! Ny passasjer! sa han og bukket dypt. – Jeg heter Bombo, konduktør og kakeansvarlig. – Kakeansvarlig? spurte Alma forbløffet. – Javisst! svarte han. – Alle togreiser blir bedre med pepperkaker. Han åpnet døren for henne, og en varm, søt duft slo mot henne – kakao, sukker og julekrydder. Inne var toget enda mer fantastisk. Setene var av rødt fløyel, og det hang små stjerner i taket som lyste svakt. På bordene sto skåler med godteri, og fra et sted lenger bak hørtes latter og små bjellelyder. – Kom, kom! ropte Lill og trakk henne med seg mot et vindu. – Vi må finne plass før avgang! De satte seg i et sete, og Alma så ut. Snøen glitret i lyset fra lanternene. – Er du klar? spurte Lill. Alma nikket, hjertet hennes hamret. – Tror jeg det. – Da begynner eventyret, sa Lill og smilte. Et kraftig tuuuut runget gjennom luften, og toget begynte å rulle. Hjulene snurret lydløst, og hele vognen dirret svakt. Utenfor begynte verden å gli forbi – først hagen, så skogen, så fjellene i det fjerne. Snøen løftet seg i virvler, og snart steg toget sakte opp fra bakken. Alma gispet. – Vi flyr! – Selvfølgelig! sa Lill. – Dette er jo juletoget! Det kjører på stjernestøv, ikke skinner. De fløy høyere og høyere, forbi skyer som glitret i månellyset. Nedenfor dem lå verden som et teppe av sølv og hvitt. Lill så ut vinduet og smilte. – Ser du det der nede? spurte hun og pekte. Alma så. Langt der nede kunne hun se små hus, alle med tente lys i vinduene. – Det ser ut som små stjerner på bakken, sa hun. – Det er barn som sover, sa Lill stille. – De drømmer om julen. Hver drøm hjelper til å holde magien levende. Alma så på henne. – Så... magien kommer fra barna? – Ja, svarte Lill og nikket. – Fra håpet, troen, latteren – alt som gjør hjertet varmt. Det er derfor du er med. – Jeg? – Ja. Julenissen velger bare barn som fortsatt har et lite glimt igjen av troen. Selv om de ikke helt vet det selv. Alma så ned på hendene sine. Hun hadde ikke følt seg magisk på lenge – men kanskje, bare kanskje, hadde det lille glimtet vært der hele

tiden. Etter en stund kom Bombo inn i vognen med et brett fullt av dampende kakao og små kaker formet som stjerner. – Første servering! ropte han. – Jul på kopp! Alma tok en kopp, og varmen spredte seg helt ut i fingertuppene. Hun lente seg tilbake, så ut vinduet og så nordlyset danse over himmelen som grønne slør. – Det er så vakkert, hvisket hun. – Dette, sa Lill og smilte, – er bare begynnelsen. Vent til du ser Nissens by. Toget suste videre gjennom natten, stille som et sukk. Røyken fra skorsteinen danset bak dem som sølvtråder, og over alt skinte himmelen i grønne og lilla striper. Nordlyset. Alma hadde sett bilder av det før, men aldri sånn. Det beveget seg som levende flammer på himmelen, som om noen der oppe malte med lys. – Er det virkelig? hvisket hun. Lill nikket. – Alt er virkelig når man tror på det. Hun lente seg frem og la kinnet mot vinduet. Kulden bet litt, men hun brydde seg ikke. Under dem lå fjell og skoger badet i månelys, og elver som glitret som sølvslanger. Bombo kom ruslende nedover midtgangen med et stort, blått skjerf svingt rundt halsen. – Snart passerer vi Skyggepasset! sa han høytidelig. – Hold på koppene, her blir det litt humpete! – Skyggepasset? spurte Alma og så bekymret ut. – Ikke noe farlig, sa Lill fort. – Bare... litt mørkt. Det er stedet der lyset hviler før det våkner igjen. Alma rynket pannen. – Kan lys hvile? – Selvfølgelig! sa Lill og smilte. – Alle trenger en pause, til og med stjernene. De kjørte inn i et belte av skyer som var mørke som blekk. Lyset fra nordlyset ble svakere, og vinduene dugget til. Toget humpet litt, akkurat som Bombo hadde sagt. Det var ikke skummelt, men det føltes som om verden holdt pusten. Alma klemte koppen sin og så på Lill. – Det føles rart her inne. – Mhm, sa Lill lavt. – Skyggepasset prøver å teste oss. – Teste oss? – Den ser etter tvil, forklarte Lill. – Hvis du mister troen på magien, vil mørket prøve å lure deg. Alma så rundt seg. Alt var stille. Selv Bombo hadde sluttet å synge. Et øyeblikk syntes hun hun så skygger som beveget seg utenfor vinduet – mørke former som gled mellom skyene. – Lill... hva er det der ute? Lill ble stille

et øyeblikk, så sa hun: – Skyggefnyser. Små vesener som lever av glemt tro. Ikke farlige, bare triste. Alma svelget.– De ser ut som røyk.– Det er det de er. Røyk av glemt glede. Lill la hånden på Almas arm. – Ikke vær redd. Bare tenk på noe som gjør deg varm inni deg. Noe som minner deg om hvorfor du elsker julen. Alma lukket øynene. Hun tenkte på mamma som sang julesanger mens de pyntet treet. På lukten av klementiner. På latteren da de bakte pepperkaker og Snøfnugg, bamsen hennes, fikk mel på nesen. Hun åpnet øynene igjen – og skyggen utenfor forsvant.– Du gjorde det! sa Lill og smilte bredt. – Se! Utenfor glitret himmelen igjen. Først litt, så mer, til nordlyset eksploderte i alle regnbuens farger. Toget ristet lett, og plutselig brøt det ut av skyene. De fløy nå over en vid, glitrende slette. Snøen der nede glitret som tusen små diamanter, og i det fjerne kunne Alma se høye spir som lyste som is. – Hva er det der? spurte hun spent. – Der, kjære venn, sa Bombo med et stort smil, – der ligger Nordpolen! Lill klappet i hendene. – Men vi er ikke fremme helt ennå. Vi må gjennom Stjernedalen først! – Stjernedalen? – Der hvor alle juleønskene bor, forklarte Lill. – De små lysene som folk tenner i vinduene? De samles der før de sendes til Julenissen. Alma lente seg mot vinduet. Hun kunne se små lys som fløt i luften, som glødende bobler. Noen var røde, noen blå, noen gull. – Se på dem! De er så vakre! – Hver eneste en, sa Lill, – er et barns ønske. Noen ønsker seg gaver. Noen ønsker seg snø. Og noen... Hun så på Alma. – ...ønsker seg bare at noen skal tro på magien igjen. Alma ble stille. Hun visste ikke hvorfor, men hjertet hennes banket fortere. – Lill, begynte hun nølende, – hva skjer hvis et barn slutter å tro? Lill så ned på fanget sitt. – Da blir ønsket svakere. Lyset falmer. Og litt av magien på Nordpolen forsvinner. Alma svelget. – Så... julenissens magi kommer fra oss? Fra barna? – Ja, svarte Lill mykt. – Uten tro, ingen magi. Uten håp, ingen glede. Derfor må Julenissen alltid minne verden på å tro litt, hvert år. Alma så ut igjen. En av lysboblene fløy tett forbi vinduet. Den glødet

svakt i lilla og sølv, og inni kunne hun nesten se et bilde – av en liten jente og en bamse. Hun gispet. – Det der... det er meg! Lill smilte. – Det er ditt ønske, Alma. Den drømmen du sendte ut da du ikke visste hva du egentlig ønsket deg. Alma så på henne, forvirret. – Men jeg skrev jo aldri noe ønskeliste. – Det trengte du ikke, sa Lill. – Hjertet ditt gjorde det for deg. Alma ble stille. Hun følte seg varm og kald på en gang, som om hun plutselig husket noe viktig. Et nytt tut lød fra toget, dypere denne gangen. Bombo dukket opp i døren igjen, litt andpusten. – Hold dere fast! Vi nærmer oss Nordpolporten! – Porten? spurte Alma. – Er det en port der oppe? – Javisst, sa han og lo. – Den største og vakreste porten i verden! Den åpnes bare for dem som tror. Lill så på Alma med et lurt smil. – Da får vi håpe hjertet ditt er klart, ikke sant? Alma nikket. – Jeg tror, hvisket hun. – Jeg tror virkelig. Toget begynte å senke farten. Foran dem reiste det seg en enorm port av is og lys. Den var formet som en snøkrystall, og tusen små stjerner blinket i overflaten. Da toget nærmet seg, lyste porten opp. Et mildt kor av bjeller og stemmer fylte luften, og porten åpnet seg sakte – som om selve himmelen smilte. De kjørte gjennom, og alt ble badet i lys. Foran dem lå Nordpolen – en hel by laget av snø og drømmer. Tårn og broer av is. Hus med røde dører og tak av sukkerspinn. Alver og dverger som løp omkring med pakker og verktøy. Og midt i det hele, langt der fremme, kunne Alma se et enormt slott som glitret som en diamant. – Julenissens verksted, sa Lill stolt. – Nå skal du få se hvor magien virkelig bor. Toget rullet stille gjennom Nordpolporten, og Alma glemte helt å puste. Foran henne lå et syn så vakkert at hun nesten trodde hun drømte. Hele byen glitret som en diamant i sollys, selv om solen ikke var der. Gater av is, hus pyntet med blinkende lys og vinduer som skinte i alle farger. Fra høyttalerne et sted i det fjerne kunne hun høre sang – hundrevis av stemmer som sang julesanger i kor. – Velkommen, sa Lill og strålte. – Til Nissens by! Toget trillet sakte inn på en perrong av glitrende snø. Alver

sto i rekker på begge sider og vinket med små flagg, mens dverger med røde neser blåste i gulltrompeter. Bombo hoppet av først og ropte: – Fremme! Husk å ta med alt magisk gods og godt humør! Alma lo. Hun var så overveldet at hun nesten glemte å reise seg. Lill hoppet opp på skulderen hennes og pekte mot sentrum av byen. – Der borte, ser du det høye tårnet? Det er Julenissens verksted. – Det ser ut som et slott! sa Alma. – Det er et slott, svarte Lill stolt. – Her lages alle verdens julegaver, hele året. De gikk ned fra toget, og føttene til Alma sank dypt i den mykeste snøen hun noen gang hadde kjent. Den var ikke kald – den var varm, nesten som ull. Langs gatene løp alver med små esker, papir og bånd. Dverger trillet vogner fulle av gaver, og overalt luktet det av pepperkaker, kakao og noe søtt hun ikke kunne kjenne igjen. – Kom! sa Lill. – Du må møte de andre! De gikk inn i en stor hall der taket var formet som en snøkrystall. Maskiner snurret og klikket, men alt var så rent og vakkert at det så ut som et eventyr. Små alver satt ved bord og malte leketøy, noen pakket inn gaver, og i et hjørne sto en dverg og pusset på et par skinnende reinsdyrseleer. – Hei Lill! ropte en alv med lilla skjerf. – Hvem er barnet? – Dette er Alma! sa Lill stolt. – En gjest fra menneskenes verden. Alver og dverger snudde seg, og en liten flokk stimlet sammen. – En menneskejente? – Det er lenge siden vi har hatt besøk! – Hun har helt vanlig størrelse! Alma smilte sjenert. – Hei. En eldre dverg med grått skjegg nikket høytidelig. – Velkommen til Nordpolen, frøken Alma. Jeg heter Fjodor Snøspiss, formann for verkstedets hammerlag. – Takk, sa Alma. – Det er... så utrolig fint her. – Vi prøver vårt beste, sa Fjodor. – Julen må jo være perfekt, ikke sant? Han blunket og vinket henne nærmere. – Kom, så skal du se hvordan vi lager magi. De gikk bortover verkstedet. Alma så tog av leker som kjørte på små spor, dukker som danset av seg selv, og bamser som vinket. Men det mest fantastiske var maskinen midt i hallen – en enorm, gyllen kule som glødet svakt. – Hva er det der? spurte Alma. – Det er

Gavehjertet, sa Fjodor. – Den samler varme og glede fra barn over hele verden. Det er fra det hjertet alle julegaver får liv. – Wow...– Men, la oss ikke forstyrre den, sa Lill lavt. – Julenissen passer selv på at den holder seg sterk. Akkurat da åpnet dørene seg i enden av hallen. Et mildt lys fylte rommet, og en dyp, vennlig stemme sa:– Jeg visste nok at det var besøk her i dag. Alma snudde seg – og der sto Julenissen. Han var høyere enn hun hadde trodd, med et langt hvitt skjegg som glitret som frost. Øynene hans var varme som peisflammer, og hele han luktet av gran og pepperkaker. – Du må være Alma, sa han og smilte. – Jeg har hørt mye om deg allerede. – Om meg? gjentok hun forvirret. – Ja, svarte han og satte seg på kne så han kunne se henne i øynene. – Det er ikke alle barn som får en billett til juletoget. Bare de som bærer på et spesielt ønske. – Men... jeg visste jo ikke hva jeg ønsket meg, sa Alma lavt. – Akkurat, nikket Julenissen. – Det er derfor du er her. Noen ganger må man reise langt for å finne ut hva hjertet egentlig ber om. Han reiste seg og klappet henne vennlig på skulderen. – Kom. Jeg vil vise deg noe. Han førte henne gjennom en lang korridor av is og lys. De kom til et rom med et stort, glødende krystallhjerte midt på gulvet. Det slo sakte, og hver gang det slo, fyltes rommet med et mildt gyllent lys.– Dette, sa Julenissen, – er Julens hjerte. Det holder alt i live – snøen, stjernene, latteren, gleden. Alma sto helt stille. – Det er så vakkert, hvisket hun.– Det lyser når barn tror på magien, forklarte Julenissen. – Men hvis troen begynner å forsvinne... da blir hjertet svakere. Han så alvorlig på henne.– De siste årene har det glødet mindre. Færre barn tror på oss. Mange voksne glemmer å fortelle historiene. Alma så på lyset. Hun syntes hun kunne ane et lite mørkt slør i midten.– Kan det... slukke? Julenissen nikket sakte. – Hvis troen forsvinner helt, vil julen bli stille. Ingen nordlys. Ingen gaver. Ingen magi. – Det må ikke skje, sa Alma fort. – Jeg vil hjelpe! Julenissen smilte. – Det er derfor du er her. De gikk tilbake til verkstedet, og Lill og Bombo sto og ventet.– Alt i

orden? spurte Lill, men hun så bekymret ut. Julenissen nikket. – Ja, men tiden er knapp. Vi må gjøre hjertet sterkere før julenatten. Han la hånden på Almas skulder. – Magien kan ikke reddes av meg alene. Den må komme fra et ekte ønske. Et barns tro. – Fra... meg? spurte Alma. – Fra deg, og alle som fortsatt tror, sa han mildt. – Men kanskje er du den som kan vise dem hvordan man gjør det. Alma kjente en varme spre seg i brystet. Hun visste ikke helt hvordan hun skulle gjøre det, men hun visste én ting: hun måtte prøve. – Jeg lover, sa hun. – Jeg skal finne en måte. Julenissen smilte. – Det er det vakreste ønsket av alle. Utenfor verkstedet begynte nordlyset å danse igjen, sterkere enn før. Alma så opp gjennom vinduet og tenkte: Kanskje magien bor inni oss hele tiden. Vi må bare tro nok til å se den. Neste morgen våknet Alma til lyden av latter og små klokker. Hun lå i en seng av snø – som ikke var kald, men myk og varm som en dyne. Over henne hang et tak av glass, og utenfor glitret nordlyset fortsatt, selv om det var dag. Hun gned seg i øynene og satte seg opp. – Hvor er jeg? – God morgen, søvndott! sa Lill og spratt opp på sengekanten. Hun hadde en kopp kakao i hånden og en rød sløyfe i håret. – Du er i Gjestekammeret i Julenissens slott. Sov du godt? Alma nikket. – Jeg drømte om lys. Mange lys. – Det var nok hjertet som snakket til deg, sa Lill. – Noen ganger gjør det det. – Hjertet? Du mener det store krystallhjertet? – Mhm. Når man har vært i nærheten av det, kan man kjenne det en stund etterpå. Lill satte fra seg koppen og klappet i hendene. – Kom! Julenissen vil snakke med deg igjen. De gikk gjennom gangene i slottet. Veggene glitret som is, og overalt var det pyntet med kranser, lys og små stjerner som svømte i luften som gullfisk. Dverger bar gaver, alver sang mens de pyntet, og reinsdyrene sto i stallen og pusset hornene sine. Men selv midt i alt dette kjente Alma noe rart. En svak kulde i brystet, som om noe var feil. Da de kom til salen med krystallhjertet, så hun hvorfor. Lyset fra hjertet var svakere enn i går. Det glødet fortsatt, men flammen i midten flimret –

som et stearinlys i trekk. Julenissen sto foran det med hendene foldet. – God morgen, Alma, sa han mykt. – Jeg er redd vi har et problem. – Det blir svakere, sa hun lavt. Han nikket. – Hver gang et barn mister troen, mister hjertet litt av sin glød. Det har alltid vært slik. Men nå skjer det fortere enn noen gang. Lill trådte frem. – Vi tror det er noe som suger magien ut. Kanskje Skyggefnyser fra Skyggepasset. De har vært nærmere i år. Julenissen sukket. – Kanskje. Men det føles... annerledes. Som om selve håpet blir glemt. Han så på Alma. – I natt drømte du om lys, ikke sant? – Ja. Mange små lys som fløt i mørket. – De var barnas tro, forklarte han. – Lysene samles her, i hjertet. Men i natt var mange av dem svakere. Alma så på hjertet igjen. – Kan jeg gjøre noe? Julenissen smilte svakt. – Du har allerede gjort mer enn du tror. Hjertet reagerer på varme – og du har tent noe i deg selv. Men vi må finne ut hvor troen forsvinner. Han vendte seg mot Lill og Bombo, som nettopp hadde kommet inn med et brett full av små kjeks. – Dere skal følge Alma. – Følge henne? spurte Lill. – Hvor hen? – Til Troens dal, svarte Julenissen alvorlig. – Der strømmer alt håp som blir sendt fra menneskenes verden. Hvis det er et brudd der, må vi finne det. – Troens dal? gjentok Alma. – Hvordan kommer vi dit? Julenissen tok frem en liten krystallformet nøkkel fra lommen. Den lyste svakt blått. – Denne vil vise veien. Men vær forsiktig. Der troen svinner, vokser tvilen. Han la nøkkelen i hånden hennes. Den var kald først, men ble varm så snart hun rørte den. – Jeg tror på deg, Alma, sa han stille. – Og det er alt magien trenger for å starte. De dro av gårde igjen, denne gangen i en mindre slede trukket av to unge reinsdyr som het Blink og Fnugg. Lill holdt kartet, Bombo styrte tømmene, og Alma satt pakket inn i et ullteppe. Snøen gnistret som glass da de suste gjennom landskapet. De passerte små alvlandsbyer, iselver og sølvtrær som sang når vinden blåste. Etter en stund kom de til et område der snøen sluttet å glitre. Himmelen var grå, og luften føltes tung. – Vi er nær Troens dal, sa Lill lavt. – Kjenner du

det? Alma nikket. Det var som om hjertet hennes ble litt kaldere. De steg ut av sleden. Foran dem lå en dal dekket av tåke. Det var nesten stille, bare et svakt ekko av bjeller langt borte. Midt i dalen lå et gammelt, forgylt tårn. På toppen blinket et blekt lys. – Det der, sa Lill, – er Vokterens tårn. Der samles troen fra verden. – Men hvorfor ser det så trist ut? spurte Alma. – Fordi troen svinner, svarte Bombo stille. – Når mennesker glemmer magien, falmer lyset her først. De gikk forsiktig ned i dalen. Tåken slynget seg rundt føttene deres som levende røyk. Alma kjente en merkelig følelse, som om noe prøvde å hviske til henne. «Det finnes ingen magi. Du drømmer bare.» Hun stoppet. – Hørte dere det? – Hva da? spurte Lill. – En stemme. Den sa... den sa at magien ikke finnes. Lill ble alvorlig. – Ikke hør på den. Det er tvilens ekko. Den prøver å lure deg. Men stemmen kom igjen, svakere, men nærmere: «Voksne ler av troen. Barn glemmer å drømme. Snart finnes ikke julen mer.» Alma lukket øynene hardt. – Nei. Jeg tror. Jeg tror! Da hun sa det, glødet nøkkelen i hånden hennes. Et varmt lys spredte seg, og tåken trakk seg litt tilbake. – Bra! sa Lill. – Fortsett å tro, Alma. Lyset holder den unna! De løp den siste biten mot tårnet. Døren var tung, men Bombo skubbet den opp med all sin styrke. Inne var det mørkt. Men i midten av rommet sto et alter av is – og på det lå en sprukket krystallkule. – Der! ropte Lill. – Det er Troens lykt! Den er ødelagt! Alma gikk nærmere. Hun kunne se at en mørk skygge pulserte inni den. Hun løftet nøkkelen – og den begynte å skinne sterkt. – Hva skal jeg gjøre? ropte hun. – Følg hjertet! sa Lill. – Det vet hva du skal gjøre! Alma lukket øynene og tenkte på alt hun hadde sett. På lyset, på sangene, på varmen fra Julenissen, på mamma hjemme som pyntet juletreet. Hun løftet nøkkelen mot krystallen. Et varmt lys skjøt ut, og hele rommet fyltes av gullglød. Tåken utenfor forsvant. Luften ble klar. Da lyset la seg, var krystallen hel igjen – og den glødet sterkt som en stjerne. Lill jublet. – Du gjorde det, Alma! Bombo tørket tårene med ermet. – Jeg har ikke sett så vakkert

lys siden den store julekvelden i '83! Alma så på nøkkelen. Den var tom nå, men varm i hånden hennes. – Tror du det hjelper hjertet? – Mer enn du tror, sa Lill. – Julenissens hjerte vil gløde igjen. Men vi må tilbake før midnatt for å gi ham nøkkelen. De løp ut til sleden igjen, mens nordlyset over dem våknet på nytt – klarere enn noensinne. Et sted langt borte, i Julenissens slott, glødet krystallhjertet plutselig sterkere. Julenissen så opp, og øynene hans lyste. – Hun fant det, hvisket han. – Hun fant troen. Det var kveld da sleden kom tilbake til Nordpolen. Snøen glitret som tusen små stjerner, og nordlyset danset i lange bånd over himmelen. Luften var klarere, varmere – som om hele verden pustet lettet ut. – Se! ropte Lill og pekte mot horisonten. – Hjertet lyser igjen! Fra langt borte kunne de se Julenissens slott. Og der, gjennom vinduene i tårnet, strålte et gyllent lys som nå var sterkere enn noen gang. Alma smilte. – Det virker. – Det gjør mer enn å virke, sa Bombo rørt. – Det synger! Og faktisk – da vinden blåste forbi, syntes Alma hun hørte toner. Myke, glade lyder, som om selve snøen nynnet en julesang. Reinsdyrene Blink og Fnugg suste gjennom porten og stanset foran trappene til slottet. Julenissen sto allerede og ventet. Han hadde et smil som var større enn månen. – Dere klarte det! – Alma gjorde det, sa Lill stolt. – Hun helbredet Troens lykt! Julenissen bøyde seg ned mot Alma. – Du har brakt håpet tilbake, sa han stille. – Jeg visste du kunne. Han løftet hånden, og fra den steg små gnister av gulllys. De samlet seg over krystallhjertet i hallen, og hele rommet ble fylt av varme. – Se, hvisket Lill. – Det puster igjen. Men gleden varte bare et øyeblikk. Lyset fra hjertet blinket plutselig – én gang, to ganger – og så skar det gjennom hallen et lavt, dypere drønn. Julenissen snudde seg brått. – Nei... ikke nå. Lyset flakket. Den varme gullfargen ble svakere, og en mørk skygge gled inn fra vinduene. Snøen utenfor stivnet midt i luften. Alt ble stille. Alma kjente kulden komme krypende igjen. – Hva skjer? Julenissen la hånden på krystallen. – Hjertet er sterkt

igjen... men det er noen som prøver å stjele dets kraft. – Noen? spurte Lill skjelvende. Han nikket sakte. – Skyggefnyserne. De har fulgt troens strøm tilbake hit. Et hvesende pust fylte luften. I skyggen bak søylene beveget noe seg. Mørke skyer, formet som små dyr med glødende øyne. – De kommer for lyset, sa Lill. – For varmen. – De tror de kan eie magien, sa Julenissen. – Men magi kan aldri eies. Den må deles. Alma trådte frem, selv om hjertet hennes dunket. – Hvordan kan vi stoppe dem? Julenissen så på henne. – Hjertet må beskyttes av den som tror mest. Av et barn som husker hvorfor julen finnes. Han så ned på henne. – Det er deg, Alma. Hun stirret på ham. – Meg? Men... jeg er bare et barn. – Nettopp, sa han mildt. – Bare barn har ekte tro. Ikke fordi de må – men fordi de vil. Lill tok hånden hennes. – Vi står sammen, ok? Alma nikket. – Ok. Skyggefnyserne kom nærmere. De fløt gjennom luften, som svarte skyer med øyne som røyk. Da de nådde hjertet, strakte de ut tynne skyggearmer. Alma trådte frem, løftet nøkkelen som nå lyste igjen. – Stopp! Stemmen hennes dirret, men lyset i nøkkelen ble sterkere. Skyggefnyserne stanset. – Du kan ikke ta lyset, sa hun. – For lyset bor i oss! Et øyeblikk nølte de. Så begynte de å trekke seg bakover. Men den største av dem, en mørkere skygge enn resten, kom frem. Den var høy som Julenissen selv, og stemmen dens var som kuling. «Barn glemmer. Voksne ler. Troen visner. Du er bare én.» Alma ristet på hodet. – Kanskje jeg er bare én. Men én som tror, er nok til å tenne tusen lys. Hun lukket øynene, løftet nøkkelen og tenkte på alt som gjorde henne glad: Mamma. Latteren. Snøfnugg. Kakao. Lill og Bombo. Julenissen. Og alt lyset hun hadde sett på reisen. Da hun åpnet øynene, lyste hele nøkkelen som en sol. Skyggene hylte og trakk seg tilbake. Den store fnyseren vred seg, mistet formen – og ble til støv som blåste bort i vinden. Lyset spredte seg utover gulvet, opp langs søylene og helt opp til taket. Snøen utenfor begynte å falle igjen, stille og glitrende. Julenissen så på Alma med øyne som skinte. – Der. Nå puster hjertet fritt. De så hvordan

krystallhjertet begynte å slå jevnt igjen, varmt og gyllent. Et nytt lys vokste ut fra midten og fylte hele rommet. Lyset bar ikke bare varme, men latter – ekte latter – og duften av pepperkaker. Bombo lo høyt. – Nå er det jul, dere! Lill hoppet i armene til Alma og klemte henne. – Du gjorde det! Du reddet julen! Alma smilte, men kjente tårer i øynene. – Nei... vi gjorde det. Julenissen la hånden på hjertet sitt. – Det finnes mange slags magi i verden, Alma. Men den største av alle, er troen på glede. Han så på henne med et blikk som var både stolt og mildt. – Nå vet du hvorfor vi sier: Magien bor ikke bare her oppe, men i hvert barn som tror. Utenfor slottet suste vinden mykt. Nordlyset danset over himmelen, sterkere enn noen gang. Hele byen sang. Alver danset på gatene, dverger trillet gaver, og reinsdyrene spratt i snøen. Julen var reddet. Og Alma sto midt i alt sammen, med nøkkelen som glødet varmt i hånden hennes. Hun så opp på stjernene og hvisket:– Nå vet jeg hvor magien bor. Natten hadde lagt seg over Nordpolen, men byen sov ikke. Overalt glitret lysene. Alver lo, dverger danset, og snøfnuggene svevde som små, glade vesener i luften. Julen var reddet. Alma sto ute på balkongen foran Julenissens slott og så utover byen. Nordlyset danset på himmelen, grønt og lilla og gull, og i det fjerne kunne hun høre bjellene fra reinsdyrene. – Det er så vakkert, hvisket hun. – Det er det, sa Lill og landet på skulderen hennes. – Men vet du hva som er enda vakrere? – Hva da?– At du trodde, selv når det var mørkt. Alma smilte.– Jeg var redd, Lill. Ordentlig redd. – Det er alle som tror, svarte Lill. – For å tro er å tørre. Julenissen kom ut på balkongen bak dem. Han hadde en stor rød kåpe på og øynene glitret som stjerner. I hendene holdt han en liten krystall som pulserte svakt. – Dette, sa han, – er en gnist fra Julens hjerte. Den tilhører deg nå. Alma tok imot den forsiktig. Den var varm, som en liten sol. – Til meg? – Ja, sa han. – For du minnet oss alle på noe viktig: Magien bor ikke bare her i nord. Den bor i hvert menneske som tror. Han la hånden på hodet hennes. – Ta den med

deg hjem, Alma. Og hver gang du lurere på om magien finnes – se på den, og husk. Alma kjente at hun ble varm helt inn til hjertet. – Takk, sa hun stille. Julenissen smilte. – Nei, takk til deg. Senere, da snøen falt mykt og alt var stille, sto sleden klar. Blink og Fnugg trampet ivrig i snøen, og Lill hoppet opp på setet med et glis. – Klar for hjemreisen? Alma nølte litt og så seg rundt. Hele byen sto samlet for å vinke farvel – alver med fakler, dverger med bjeller, og i midten sto Julenissen, høy og smilende. – Kom tilbake neste jul! ropte noen. – Vi skal savne deg, Alma! ropte en liten alv. – Jeg skal savne dere også, sa hun. Hun satte seg i sleden, pakket teppet rundt seg, og Lill blåste i en liten sølvfløyte. Et klart tuuut! lød, og reinsdyrene satte av gårde. De fløy over byen, over fjellene og gjennom nordlyset som glitret som slør. Snøen under dem ble til skyer, og himmelen åpnet seg. Alma lente seg tilbake og så opp. Stjernene blinket som små, vennlige øyne. Lill satt ved siden av henne med hendene foldet bak hodet. – Det føles rart å dra, sa Alma. – Det føles alltid rart å dra fra et sted man elsker, sa Lill. – Men du drar ikke fra magien. Du tar den med deg. Alma så på krystallen i hånden. Den glødet rolig, som et lite hjerte. – Tror du jeg får se dere igjen? – Kanskje, sa Lill lurt. – Julen har mange veier. Noen går gjennom snøen, andre gjennom drømmer. – Da skal jeg drømme ofte, lo Alma. Lill lo også, en lyd som klang som små bjeller. – Det håper jeg du gjør. Sleden gled stille gjennom natten. Langt der nede kunne Alma se verden igjen – fjell, skoger, elver, små byer med julelys i vinduene. – Se, sa hun og pekte. – Det der er huset mitt! – Da er vi fremme, sa Lill mykt. Reinsdyrene sank sakte ned, og sleden landet lydløst i hagen. Alt var stille. Bare snøen dalte sakte mot bakken. Alma reiste seg og snudde seg mot Lill. – Takk for alt. – Nei, takk for at du trodde, sa Lill. Hun fløy opp, la hånden på Almas kinn og sa: – Husk: Magien slutter ikke når du våkner. Den bor der inne. Hun pekte på hjertet hennes. Alma nikket. – Jeg skal aldri glemme det. Lill smilte, og et dryss av stjernestøv glitret

rundt henne.- God jul, Alma. - God jul, Lill. Og med det løftet Lill hånden, og sleden steg opp igjen, høyere og høyere, til den ble borte i nordlyset. Alma sto lenge og så etter dem. Så gikk hun inn. Alt var stille i huset. Mamma sov, og treet i stua glødet svakt i mørket. Hun gikk bort til vinduet og så ut. På himmelen kunne hun fortsatt se nordlyset danse. Hun åpnet hånden og så på krystallen. Den glødet fortsatt - mykt og varmt. - Der hvor magien bor, hvisket hun. - Jeg vet det nå. Hun la krystallen på nattbordet, krøp under dynen og lukket øynene. Utenfor falt snøen sakte, stille og fredelig. Et svakt glimt av stjernestøv dalte ned på vinduskarmen - og smeltet med et lite pling. Da Alma våknet, var rommet stille. Et svakt lys fylte vinduet, og snøen utenfor glitret som sukker. Hun satte seg opp, gned søvnen ut av øynene - og i et øyeblikk trodde hun nesten alt bare hadde vært en drøm. Alt så akkurat ut som før: putene, dynen, nattbordet. Men da hun snudde seg, så hun det. På nattbordet lå krystallen. Den glødet svakt, som et lite stykke stjernelys. Alma smilte. - Så det var ekte, hvisket hun. Hun tok den opp i hånden. Den var varm, akkurat som den hadde vært på Nordpolen. Da hun holdt den tett mot hjertet, syntes hun å høre et svakt du-dunk, du-dunk - som om den pustet. Og ute... Ute hørte hun noe. Sang. Ikke høyt, bare som en hvisken i vinden. Hun løp bort til vinduet og så ut. Snøen dalte fremdeles, men i hagen var noe annerledes. Midt i snøen, der sleden hadde landet i natt, sto det et lite tre - pyntet med små lys som danset av seg selv. Og i toppen glitret noe som så ut som en stjerne... laget av is. - Mamma! ropte Alma og løp ned trappen. - Mamma, du må se! Mamma kom ut på kjøkkenet med håret bustete og pysjen på. - Hva er det, vennen? - Kom! Fort! De gikk ut på trappen sammen. Mamma gned seg i øynene. - Men... hvor kom det treet fra? - Jeg vet det ikke, sa Alma, men hun smilte lurt. - Kanskje det bare fant veien hit. De sto stille en stund. Snøen falt stille rundt dem. - Det er så vakkert, sa mamma. - Det ligner nesten... magi. Alma smilte. - Kanskje det er det. Inne luktet det av kakao og nystekte

rundstykker. På kjøkkenbordet lå en liten pakke – den hadde ikke vært der kvelden før. Den var pakket inn i gullpapir med en rød sløyfe. Ingen kort. Ingen navn. – Er den fra deg, mamma? – Nei, sa mamma overrasket. – Jeg trodde den var fra deg! Alma åpnet pakken forsiktig. Inni lå en liten bamse – hvit, med en rød sløyfe rundt halsen. Øynene glitret, og på poten var det sydd et lite snøfnugg. Hun gispet. – Snøfnugg! Det var akkurat som bamsen hun hadde hjemme... bare ny, som om den hadde fått et lite stykke magi i seg. Mamma smilte. – Den er nydelig, sa hun. – Men hvor kom den fra? Alma så på krystallen i hånden. Den glødet litt sterkere et øyeblikk. – Jeg vet ikke, sa hun. – Kanskje fra et sted langt borte. Ute hørtas bjeller langt, langt borte. Bare et øyeblikk, men nok til at Alma løftet blikket mot himmelen. Hun syntes hun så en lysstripe forsvinne mellom skyene – og et lite glimt av rødt. Hun holdt bamsen tett og hvisket: – God jul, Lill. Så snudde hun seg mot mamma, som sto og så på treet i hagen. – Mamma, tror du på magi? Mamma smilte. – Jeg tror på deg, sa hun. – Og det er kanskje det samme. Alma lo, og krystallen i hånden hennes lyste varmt. Senere den dagen satt hun ved vinduet og så ut på snøen. Himmelen var klar, og solen glitret i iskrystallene på greinene. Inni hjertet sitt følte hun det – en rolig varme, som om verden sang stille. Hun tenkte på Julenissen, på Lill, på Bombo, og på alt hun hadde sett. Og hun visste nå, med hele seg: Magi finnes. Den bor i latter. Den bor i håp. Den bor i oss. Det var fremdeles tidlig morgen, men lyset ute hadde forandret seg. Det var mykere, varmere, som om solen smilte. Alma satt i vinduet med bamsen i fanget. Krystallen lå ved siden av henne, og den glødet svakt i takt med hjertet hennes. Hun kunne fortsatt høre lyden av bjeller et sted langt, langt borte – eller kanskje bare inni seg. Snøen falt rolig over hagen. Det lille treet utenfor sto der fremdeles, og i toppen blinket den islagte stjernen som om den visste noe ingen andre gjorde. Alma lente hodet mot vinduet. – Jeg skulle ønske alle kunne se det jeg så, hvisket hun. – Da hadde ingen

glemt magien. Hun gikk ut i gangen og fant mamma i stua. Mamma tente lysene på juletreet, og rommet ble fylt av duften av gran og kanel. – Du er tidlig oppe i dag, sa mamma og smilte. – Jeg kunne ikke sove, sa Alma. – Jeg tenkte på noe. Mamma satte seg på sofaen og klappet på plassen ved siden av seg. – Fortell. Alma satte seg. Hun kikket på lysene som danset i juletrekulene. – Jeg tror folk glemmer hvorfor julen er magisk, sa hun forsiktig. – Ikke fordi de vil, men fordi de slutter å tro på alt det gode som skjer. Mamma så på henne, litt overrasket. – Du er klok, du. – Kanskje, sa Alma og smilte. – Men jeg har hatt hjelp. Hun så bort på vinduet. I et øyeblikk syntes hun å se et lite glimt av grønt lys, som om noen vinket fra himmelen. Etter frokosten gikk de en tur ut. Byen var stille, og alle husene var pyntet med lys. Folk smilte til hverandre i snøen, hilste og lo, og Alma kjente noe røre seg inni seg – den samme følelsen hun hadde hatt da hjertet på Nordpolen begynte å gløde igjen. Hun så på barna som lekte med snøballer, foreldrene som lo, og besteforeldre som gikk hånd i hånd. – Mamma, sa hun. – Tror du folk kan føle magi uten å vite det? – Jeg tror de gjør det hele tiden, svarte mamma. – Når de ler sammen. Når de hjelper hverandre. Når de gir, uten å vente noe tilbake. Alma nikket sakte. – Da er det der den bor, sa hun stille. – Hva da, vennen? – Magien. Den bor der. I alt det gode. Senere den dagen, da mørket falt på, tente de lys i vinduet. Mamma satte på musikk, og Alma hang opp den siste pynten – en liten isstjerne hun hadde laget selv. Da de var ferdige, satte de seg sammen i sofaen. Mamma leste en bok, og Alma sovnet nesten, med bamsen i armene og krystallen i hånden. Hun drømte. Ikke en vanlig drøm, men en stille, klar drøm. Hun sto i snøen på Nordpolen igjen. Alt var dekket av lys. Lill sto foran henne med det vanlige gliset sitt. – Hei igjen, sa Lill. – Du klarte det. – Jeg savner dere, sa Alma. – Vi er aldri langt borte, sa Lill. – Hver gang noen tror, blir vi litt sterkere. – Så jeg kan se dere igjen? – Når du trenger oss, svarte Lill og blunket. – Men nå er det din

tur til å passe på magien. – Min? – Mhm. Magien må deles, ikke gjemmes. Det er sånn den lever videre. Lill holdt opp en liten snøfnuggformet nøkkel – som lignet den Alma hadde brukt i Troens dal. – Nå finnes den i hjertet ditt, sa hun. – Og derfra vil den vokse. Alma rakte ut hånden, og nøkkelen smeltet i lyset fra krystallen hennes. Det ble varmt. Trygt. – Der, sa Lill mykt. – Nå vet du hvor magien bor. Da Alma våknet, var det kveld. Snøen falt fremdeles utenfor, stille som før. Hun så ned på hånden sin. Krystallen glødet svakere nå, men varmen var der fortsatt. Hun smilte. – Jeg vet det, hvisket hun. – Jeg vet hvor du bor. Hun gikk bort til vinduet og la krystallen i vinduskarmen, akkurat der måneskinnet falt. Så la hun hånden på glasset og så opp på stjernene. De blinket – som om de hørte henne. Neste morgen, da mamma våknet, sto Alma allerede oppe. Hun hadde laget varm kakao og lagt et lite kort på bordet. Mamma leste det og smilte: “Julen er ikke bare en dag. Den er et sted .Et sted i hjertet, der magien bor.” Mamma så bort på datteren sin og sa: – God jul, Alma. – God jul, mamma. Og utenfor glitret snøen. Himmelen var klar. Og høyt der oppe, blant stjernene, danset nordlyset igjen – som om det smilte.

Da jeg begynte å skrive Der hvor magien bor, visste jeg én ting sikkert: Jeg ønsket å skape en historie som kunne minne både barn og voksne om noe vi ofte glemmer midt i hverdagens hastverk – at magi faktisk finnes. Ikke nødvendigvis som glitrende kister, flyvende tog eller små alver som ler så høyt at snøfnuggene danser, men som noe langt enklere. Noe vi kan kjenne igjen, om vi bare stopper lenge nok til å se etter. Alma ble for meg et symbol på den nysgjerrigheten og troen vi alle bærer på som barn. Den

som etter hvert pakkes inn i fornuft, planer og plikter. Hun våkner en helt vanlig vinternatt og oppdager noe uventet – ikke fordi hun leter etter det, men fordi hun fortsatt har evnen til å tro at det umulige kanskje ikke er så umulig likevel. Gjennom henne ønsket jeg å minne oss alle på at magien ikke forsvinner med alderen; den går bare i dvale. Lill og Bombo representerer noe annet viktig: vennskapet som oppstår når vi tør å være åpne, ærlige og litt rare sammen. De tar ikke seg selv for høytidelig, og det gjør at verden rundt dem blir litt lysere. Det er kanskje nettopp slik ekte vennskap fungerer – det gir varme, og det holder mørket på avstand. Julens hjerte, den store krystallen, ble et bilde på noe som angår oss alle: troen på det gode. I en verden som stadig fylles med støy, uro og hastighet, er det lett å tenke at små handlinger ikke betyr noe. Men akkurat som lyset i krystallen, lever magien videre i hver eneste gode tanke, hvert smil, hver gang vi velger å tro på muligheten for noe bedre. Hvis denne historien har gjort at du, bare for et øyeblikk, har kjent et lite sting av undring eller varme, håper jeg du tar det med deg videre. For magien bor ikke bare på Nordpolen, i eventyr eller i glitrende vinterlandskap. Den bor i oss. Og den våkner igjen hver gang vi våger å tro.